

**ОБРАЗАЦ ЗА ДОСТАВУ КОМЕНТАРА У ВЕЗИ СА ИЗМЕНАМА УСТАВА
РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ У ДЕЛУ КОЈИ СЕ ОДНОСИ НА ПРАВОСУЂЕ**

Име и презиме: Драгана Бољевић, законски заступник

Име организације, односно институције: Друштво судија Србије

Контакт телефон: 011/3443-132

Е-пошта: drustvosudija@gmail.com

Датум: 30. јун 2017. године

1. Одредбе Устава Републике Србије на које се предлог за измену односи

1. Члан 4. став 3. Устава (подела власти):

Правни поредак је јединствен.

Уређење власти почива на подели власти на законодавну, извршну и судску.

Однос три гране власти заснива се на равнотежи и међусобној контроли.

Судска власт је независна.

2. Члан 142. Устава (начела судства):

Судска власт је јединствена на територији Републике Србије.

Судови су самостални и независни у свом раду и суде на основу Устава, закона и других општих аката, када је то предвиђено законом, опште прихваћеним правилима међународног права и потврђеним међународним уговорима.

Расправљање пред судом је јавно и може се ограничити само у складу с Уставом.

У суђењу учествују судије и судије поротници, на начин утврђен законом.

Законом се може прописати да у одређеним судовима и у одређеним стварима суде само судије.

Суд суди у већу, а законом се може предвидети да у одређеним стварима суди судија појединац.

3. Члан 143. Устава (врсте судова):

Судска власт у Републици Србији припада судовима опште и посебне надлежности.

Оснивање, организација, надлежност, уређење и састав судова уређује се законом.

Не могу се оснивати привремени, преки или ванредни судови.

Врховни касациони суд је највиши суд у Републици Србији.

Седиште Врховног касационог суда је у Београду.

4. Члан 144. Устава (председник Врховног касационог суда):

Председника Врховног касационог суда, на предлог Високог савета судства, по прибављеном мишљењу опште седнице Врховног касационог суда и надлежног одбора Народне скупштине, бира Народна скупштина.

Председник Врховног касационог суда бира се на период од пет година и не може бити поново биран.

Председнику Врховног касационог суда престаје функција пре истека времена на које је изабран на његов захтев, наступањем законом прописаних услова за престанак судијске функције или разрешењем из законом прописаних разлога за разрешење председника суда.

Одлуку о престанку функције председника Врховног касационог суда доноси Народна скупштина, у складу са законом, при чему одлуку о разрешењу доноси на предлог Високог савета судства.

5. Члан 146. Устава (сталност судијске функције):

Судијска функција је стална.

Изузетно, лице које се први пут бира за судију бира се на три године.

6. Члан 147. Устава (Избор судија):

Народна скупштина, на предлог Високог савета судства, бира за судију лице које се први пут бира на судијску функцију.

Мандат судији који је први пут изабран на судијску функцију траје три године.

Високи савет судства, у складу са законом, бира судије за трајно обављање судијске функције, у истом или другом суду.

Високи савет судства одлучује и о избору судија који су на сталној судијској функцији у други или виши суд.

7. Члан 148. Устава (Престанак судијске функције):

Судији престаје судијска функција на његов захтев, наступањем законом прописаних услова или разрешењем из законом предвиђених разлога, као и ако не буде изабран на сталну функцију.

Одлуку о престанку судијске функције доноси Високи савет судства. Против ове одлуке судија има право жалбе Уставном суду. Изјављена жалба искључује право на подношење Уставне жалбе.

Поступак, основи и разлози за престанак судијске функције, као и разлози за разрешење од дужности председника суда, уређују се законом.

8. Члан 149. Устава (Независност судије):

Судија је у вршењу судијске функције независан и потчињен само Уставу и закону.

Сваки утицај на судију у вршењу судијске функције је забрањен.

9. Члан 150. Устава (Непреместивост судије):

Судија има право да врши судијску функцију у суду за који је изабран и само уз своју сагласност може бити премештен или упућен у други суд.

У случају укидања суда или претежног дела надлежности суда за који је изабран, судија изузетно може без своје сагласности бити трајно премештен или упућен у други суд, у складу са законом.

10. Члан 151. Устава (Имунитет):

Судија не може бити позван на одговорност за изражено мишљење или гласање приликом доношења судске одлуке, осим ако се ради о кривичном делу кршења закона од стране судије.

Судија не може бити лишен слободе у поступку покренутом због кривичног дела учињеног у обављању судијске функције без одобрења Високог савета судства.

11. Члан 152. Устава (Нespoјивост судијске функције):

Забрањено је политичко деловање судија.

Законом се уређује које су друге функције, послови или приватни интереси неспојиви са судијском функцијом.

12. Члан 153. Устава (Високи савет судства - положај, састав и избор):

Високи савет судства је независан и самосталан орган који обезбеђује и гарантује независност и самосталност судова и судија.

Високи савет судства има 11 чланова.

У састав Високог савета судства улазе председник Врховног касационог суда, министар надлежан за правосуђе и председник надлежног одбора Народне

скупштине, као чланови по положају и осам изборних чланова које бира Народна скупштина, у складу са законом.

Изборне чланове чине шест судија са сталном судијском функцијом, од којих је један са територије аутономних покрајина, и два угледна и истакнута правника са најмање 15 година искуства у струци, од којих је један адвокат, а други професор правног факултета.

Председници судова не могу бити изборни чланови Високог савета судства.

Мандат чланова Високог савета судства траје пет година, осим за чланове по положају.

Члан Високог савета судства ужива имунитет као судија.

13. Члан 154. Устава (Надлежност Високог савета судства):

Високи савет судства бира и разрешава судије, у складу са Уставом и законом, предлаже Народној скупштини избор судија приликом првог избора на судијску функцију, предлаже Народној скупштини избор председника Врховног касационог суда и председника судова, у складу са Уставом и законом, учествује у поступку за престанак функције председника Врховног касационог суда и председника судова, на начин предвиђен Уставом и законом, врши и друге послове одређене законом.

2. Предлог за измену Устава Републике Србије

1. Формулацију члана 4. става 3. Устава „Однос три гране власти заснива се на равнотежи и међусобној контроли“ брисати или га преформулисати тако да гласи „однос законодавне и извршне власти заснива се на равнотежи и међусобној контроли“.
Дефинисати шта чини судску власт
2. Начела судства треба прецизније и систематичније дефинисати. Треба их дефинисати и тако да се на почетку одељка (у неколико чланова) наведу темељне уставне гаранције (институционалне и персоналне), којима се уређује положај суда и судија, а не да оне буду разуђене по целом одељку.
3. Предлог за измену ове одредбе Устава односи се на став други и трећи, тако што треба вратити ранији назив највишег суда – Врховни суд.
4. Председнике судова као и председника највишег суда, треба да бира и да одлуку о престанку његове функције доноси Високи савет судства, квалификованом већином гласова нпр. 2/3 већином (алтернатива – већином гласова).
Ова организациона питања не би морала да буду уређена Уставом, већ би могла бити уређена законом који уређује организацију правосуђа.
5. Став други ове одредбе треба брисати.
6. Предлог измена односи се на став први и други, тако што би став други требало брисати, а у ставу првом да Високи савет судства бира за судију лице које се први пут бира на судијску функцију.
7. Основе за престанак судијске функције и функције председника суда и разлоге за разрешење треба поново конституционализовати. Посебно треба рестриктивније поставити разлоге за разрешење или другу врсту одговорности судије, најмање у обиму којим је то било прописано Уставом из 1990. године, уз избегавање правних стандарда као на пример „несавесног“ поступања. Поред тога, треба институционализовати поступак за утврђивање одговорности судије уз јасно дефинисане и делотворне правне лекове против одлука које се односе на утврђење одговорности судије, како би била омогућена и судска контрола таквих одлука.
8. Ове одредбе, као гаранцију независности судијске функције, не треба мењати, већ допунити, судија има право на плату и пензију у складу са достојанством и одговорношћу судијске функције. Плата и пензија судија се не може смањивати, а пензија не може бити мања од висине последње судијске плате.
Такође је потребно одредбу допунити, тако да се успоставе прописан поступак, обавезност органа судске власти да штите независност судија, обавезност извршне и законодавне власти, да штите независност судије и да се уздржавају од њеног нарушавања и друге механизме, у вези са чим је предлагач већ дао образложења уз предлог измена других одредби Устава.
9. Неопходно је прописати да судија, у случају укидања суда, или претежног дела надлежности суда у који је изабран, може изузетно бити без своје сагласности трајно премештен, али само у суд исте врсте и степена.
10. Предлог ове одредбе би требало прецизирати и проширити тако да се искључи

могућност позивања судије на одговорност за изражено мишљење, не само у судском поступку и приликом гласања код доношења судске одлуке, већ и ван судског поступка и за мишљење дато у заштити судске независности (алтернатива, као нити за мишљење дато у вези са вршењем судијске функције).

11. Треба уредити област тзв. политичке неспојивости судијске функције са прецизним набрајањем јавних функција које су неспојиве са обављањем судијске функције.

12. У ставу другом – министар правде и председник надлежног скупштинског одбора не треба да буду чланови Високог савета судства.

Подржавамо уставно решење да председник Врховног касационог суда треба да буде у саставу Високог савета судства, али не и да по аутоматизму буде председник овог органа већ да председника Високог савета судства бирају чланови ВСС-а из реда судија, чланова Високог савета судства 2/3 већином гласова.

Одредбу треба формулисати тако да састав Високог савета судства буде заснован на функционалном критеријуму који у потпуности одражава постојећу организацију судова у Републици. Корекција овог принципа допустива је у мери у којој би био афирмисан легитимни циљ равномерне заступљености свих судова. Тако територијалну заступљеност која се у позитивном праву појављује као политички коректив заснован на уважавању децентрализације и постојања аутономних покрајина, треба заменити и обезбедити, на пример, заступљеност представника све четири републичке апелације у саставу Савета.

13. Предлог измене одредбе: да све судије и председника судова бира и разрешава Високи савет судства.

Предлог за допуну одредбе: Надлежност ВСС би требало проширити и на право предлагања закона из његове надлежности, а предлагачу закона наметнути обавезу да прибави мишљење ВСС о законима који се тичу његове надлежности.

Требало би прописати и обавезу да предлагач закона прибави мишљење Врховног суда о нацртима закона и других прописа којима се уређују питања важна за судску власт.

3. Образложење упућеног предлога за измену Устава Републике Србије

1. Уставом дефинисати садржину судске власти.

Ово је питање значајно због тога што постоји тренд “извлачења” из надлежности судова, па тиме и судске власти, одлучивања о значајним људским правима и поверавање тих послова другим државним органима који немају гаранције независности и непристрасности. Ово питање је и од значаја за разграничење надлежности судова, као јединих носилаца судске власти, и Уставног суда, који по Уставу није носилац судске власти.

У члану 143. став 1. Устава је прописано: „Судска власт у Републици Србији припада судовима опште и посебне надлежности“, у члану 98. да је носилац законодавне и уставне власти Народна скупштина, а у члану 122. да је носилац извршне власти Влада.

Садржину законодавне и извршне власти Устав дефинише прописујући надлежност њених носилаца, Народне скупштине - чланом 99. а Владе - чланом

123.

За разлику од тога, Устав не дефинише садржину судске власти, јер не прописује надлежност судова, као носилаца ове власти, нити је дефинише на било који други начин.

Судска власт би се могла дефинисати као решавање спора о праву којим се обезбеђује владавина права (као једна од вредности на којима је заснована држава Република Србија - члан 1. Устава).

Досадашња формулација члана 4. став 3. даје основ за решење да се одлучивање о избору судија дели између Народне скупштине и Високог савета судства, чиме се ова важна гаранција независног положаја суда изузима из пуне надлежности судске власти.

Унутрашња контрола судске власти у организационом смислу треба да се успостави кроз јачање капацитета Високог савета судства.

Треба успоставити механизме одговорности Високог савета судства од стране судија које бирају чланове тог тела, на пример кроз процедуру опозива, подношење извештаја о раду Скупштини свих судија уз учешће представника цивилног сектора како би се избегло могуће затварање правосудног система унутар себе и како се улога судија не би свела само на избор чланова Високог савета судства а целокупан правосудни систем остао изолован, с обзиром да је, као и друге две гране власти, успостављен у интересу грађана. Међутим, због принципа поделе власти и ради очувања независности суда и судија, нужно је искључити контролу ове гране власти од стране извршне и законодавне. Повезаност функционисања све три гране власти треба обезбедити поштовањем надлежности сваке од њих, пре свега права и обавезе извршне власти да предлаже прописе, права и обавезе законодавне власти да их доноси и права и обавезе судске власти да се повинује Уставу, закону и другим општим актима, када је то предвиђено законом, опште прихваћеним правилима међународног права и потврђеним међународним уговорима.

Садашњи Устав не садржи јасну дефиницију судске власти, а то је нужно како би се избегло нарушавање независности ове гране власти одузимањем надлежности супротно Уставу. Дефиниција судске власти треба да буде у складу са досадашњим цивилизацијским тековинама у домаћем и упоредном праву, а изузимање из надлежности треба да се сведе на разумну меру и само у односу на оне послове који по својој суштини не представљају судску власт, већ управну власт, какви би могли бити послови спровођења извршења, овере уговора и слично.

Такође, Друштво судија је става да Уставом треба прописати да Уставни суд не може да поништава судске одлуке. Наиме, утврђена повреда права од стране Уставног суда може бити разлог за понављање поступка.

2. Потребно је систематизовати и дефинисати гаранције јединственог функционисања судске власти на територији Републике Србије, посебно отклонити све недоумице у вези са изворима права како би се избегло мешање правних система који нису компатибилни нашем, континенталном правном систему, а са тим у вези потпуније и прецизније одредити гаранције унутрашње и спољашње независности суда и судија (механизме заштите од утицаја на суд и судије), како би се обезбедила доследна примена ове одредбе, посебно у ставу првом и другом. Како механизми унутрашње и спољашње независности судија нису били разрађени Уставом а законима из области правосуђа су дате уопштене гаранције, без јасно дефинисане обавезе правосудне и других грана власти да се

уздржавају од утицаја на одлучивање судија и да успоставе јасне и делотворне механизме заштите судија од таквих утицаја али и механизме обавезности судија да се повинују Уставу и закону и другим општим актима на начин прописан другим одредбама Устава, било је немогуће успоставити равнотежу између ове обавезе судија и права судија и грађана на независност од других утицаја.

3. Назив „Врховни касациони суд“ је контрадикторан, јер за разлику од касационе надлежности суда, која се односи на контролу законитости судских одлука и надлежност да исте укида, Врховни суд има надлежност и да одлуке преиначи и да својом аргументацијом утиче на уједначавање примене права.
4. Прихватањем овог предлога, Уставом већ уређена подела власти и установљена независност судске власти (члан 4. Устава) би била конкретно реализована у овом сегменту, јер би се елиминисао или свео на најмању меру могући утицај политичког фактора на судство.
5. Избором судије на трогодишњи мандат приликом првог избора за судију, угрожава се независност тих судија. С обзиром на неизвесност њиховог положаја у наредне три године од дана избора, повећана је могућност унутрашњег и спољашњег притиска у односу на судију који је изабран на сталну функцију и коме су јаче могућности за одупирање притисцима или утицајима, што урушава и достојанство судије изабране на одређени мандат приликом првог избора и чини их судијама другог реда, што даље имплицира неравноправност грађана пред судом јер избор судија „на пробни рад“ није компатибилан принципу независног судије као изабраног лица и принципу сталности судијске функције као гаранције те независности, већ се судија своди на државног службеника или радника запосленог на одређено време.
У циљу успостављања правилног функционисања судова, приликом избора судије који је први пут биран, треба инсистирати на принципијелности и одговорности Високог савета судства за избор судија које се први пут бирају, за успостављање генерацијске равнотеже у оквиру једног суда и правосуђа уопште, за успостављање правичног система расподеле предмета, награђивања и одговорности и за успостављање других механизма за интеграцију судија које су први пут бирани у правосудни систем.
Уколико овај предлог не би био прихваћен, независност и достојанство судија који су први пут бирани морали би бити заштићени макар кроз механизам аутоматског стицања сталности судијске функције уколико из јасно одређених и унапред познатих разлога и критеријума судија не би испунио услов за то.
6. Исто као и за измену чл. 146 Устава. Подржавамо став да судије бира Високи савет судства и код првог избора и код напредовања.
7. У циљу очувања независности и достојанства судија и председника судова као основног фактора успостављања владавине права и права грађана на независног судију ненарушеног интегритета и угледа и у циљу спречавања елиминација судија непожељних без објективних разлога, неопходно је јасно разграничити разлоге за разрешење од других разлога за престанак судијске функције, а када је у питању разрешење, а не престанак судијске функције из других разлога, нужно је Уставом прописати разлоге за разрешење или другу врсту одговорности судије, макар у обиму којим је то било прописано Уставом из

1990. године, јасно одредити правила поступка с обзиром да је, услед неуређености поступка исти прописао Високи савет судства, који и доноси коначну одлуку о одговорности судије.

Уставна жалба као правни лек против одлуке Високог савета судства о разрешењу судије показао се као недолотворан, нарочито када се има у виду дужина трајања поступка пред Уставним судом. С обзиром да Високи савет судства о одговорности судије одлучује у управном поступку, судији који би био разрешен одлуком Високог савета судства није омогућен приступ правди, као што је омогућен другим грађанима у истој или сличној ситуацији, који на располагању имају друге правне лекове, а потом и могућност изјављивања уставне тужбе, која је ускраћена судији уколико би одлуком Високог савета судства био разрешен, а већ му је ускраћена заштита пред редовним судом у овој правној ситуацији. Из истих разлога на све одлуке Високог савета судства које се тичу његовог статуса и положаја, судији треба омогућити редован правни лек пред судом, идентично могућностима других грађана да одлуке управних органа побијају пред судом.

8. Што се тиче начела независности треба нагласити да оно представља начело које спомињу сви међународни акти. До сада је питање материјалне независности судија, односно право на плату било регулисано законом. Али не постоји разлог зашто се то начело не би подигло на уставни ниво, та одредба би требало да гласи: „Судија има право на плату у складу са достојанством судијске функције и његовом одговорношћу“. На тај начин би се симболично ставило до знања да та плата не представља само економску категорију, већ такође да она представља и судијску стварну гаранцију независности. Наиме, Друштво судија Србије је радило анализу поводом увођења солидарног пореза и дошло до података да од укупног броја плата које чине јавни сектор и које улазе у државни буџет, само 0,5% чине плате судија и тужилаца. У том смислу, смањење плата судија и тужилаца не представља значајну уштеду у буџету, већ представља симболичан чин којим се показује доминантност извршне власти. Из тог разлога требало би ову гаранцију подићи на ниво Устава.
9. Судија, у ситуацији укидања суда или претежног дела надлежности суда за који је изабран, може бити трајно премештен или упућен у други суд нижег ранга, друге врсте или месне надлежности, чиме би могао бити доведен у неповољнији положај у односу на друге судије истог ранга или премештен у суд нижег ранга изложен арбитерности, што све урушава његов достигнути положај, независност и достојанство и омогућава елиминацију нежељених судија без обзира на квалитет и успешност у раду.
10. Сматрамо да судија не може бити одговоран уколико изнесе своје мишљење ван судског поступка у циљу очувања своје независности и достојанства и уопште у вези са вршењем судијске функције, јер би тиме био доведен у неравноправан положај у односу на остале грађане, а могућности одбране независности и достојанства сведене само на механизам унутрашње заштите који до сада углавном није био делотворан. Поред тога, оваква ограничења изолују и дистанцирају од грађана судску власт у мери која није неопходна за очување интегритета судија и правосудног система и права грађана.
По нашем мишљењу, сужавање судијског имунитета до ког је дошло након доношења Устава из 2006. године, а у односу на Устав из 1990. године још је

више ослабило позицију судства као независне гране власти. Појединачни случајеви који су се дешавали у пракси у којима су судије долазиле, а под утицајем извршне власти, на мету дисциплинске одговорности поводом ставова које су понекад износиле у јавности слабиле су положај судства у целини. С обзиром на то да постоје јасне уставне и законске бране да судије буду укључене у било какве политичке струје, не постоји ни један разлог због којег би им се онемогућавало да могу слободно, јасно и када је потребно гласно, да дају свој глас и мишљење у заштити судске независности, а да за то не буду дисциплински одмах процесуирани. Управо је то један од разлога због којих Друштво судија Србије налази основаним да се ојача и прошири судијски имунитет тиме што ће се предвидети и да „судија не може бити позван на одговорност ван поступка за мишљење дато у заштити судске независности“. Ово јемство омогућило би судијама да буду храбрије и независније у односу на друге две гране власти, посебно ако се уваже резултати истраживања по којима се висок проценат судија изјашњава да је некад трпео или трпи притиске на различите начине у свом раду. У интересу је грађана да се глас судије чује када је потребно заштити судску независност. Претходно наведено важи, по нашем становишту и уколико се прихвати алтернатива проширења судијског имунитета на начин да „судија не може бити позван на одговорност ни за мишљење дато у вези са вршењем судијске функције“.

11. Овај члан треба допунити како би се спречила арбитерност при одлучивању у сваком конкретном случају, како поводом одлучивања о захтеву судија за оцену сукоба интереса тако и спречавања негативних последица по судије због недоречености или неразрешених дилема, с обзиром да и судија, као и други функционери и грађани, има право на предвидивост правде.

12. Уравнотежен састав Високог савета судства подразумева и уравнотежен начин избора његових чланова, тако што би судије – чланове бирале судије, а чланове који нису судије бирала би Скупштина из редова истакнутих правника на предлог професионалних и струковних организација. Народна Скупштина чланове Високог савета судства не требало да бира обичном, кворумском, већ квалификованом већином која би подразумевала компромисно изналажење кандидата између већине и опозиције.

Посебно, одредбу треба допунити тако да све чланове Високог савета судства из реда судија бирају све судије, да у састав Високог савета судства уђу председник Врховног касационог суда, као члан по положају, и 10 изборних чланова од којих би било 7 судија са сталном судијском функцијом које непосредно бирају све судије и 3 угледна и истакнута правника које бира Народна скупштина квалификованом већином из реда истакнутих правника на предлог професионалних и струковних организација, у складу са законом.

Имајући у виду дефиницију и уставно правни положај судске власти и Високог савета судства може се констатовати да састав овог органа није адекватно одређен тако да гарантује самосталност и независност приликом одлучивања, односно дистанцу од политичког утицаја, због чега су нужне наведене измене.

Мишљење Венецијанске комисије Савета Европе о именованима судија број 403/2006 од 22.06.2007. године у коме Венецијанска комисија констатује да постоји пракса да чланови судских савета буду из извршне гране власти, њихово присуство може да изазове забринутост и неповерење (параграф 33). Венецијанска комисија се, притом, позива на искуства Француске, Бугарске,

Румуније и Турске. Случај Француске је потпуно другачији од осталих, јер је у њиховом Савету присуство Председника Републике, па и министра правде, било неспорно док је Председник Републике био много више представник нације него политичка личност. Сада када то више није случај и у Француској се ради на другачијем саставу Савета у коме неће бити министра правде. Остале наведене државе увеле су Савете недавно и у њима постоје стална трвења и негативна искуства због учешћа министра правде у раду савета. Осим тога, ово Мишљење Венецијанске комисије урађено је као допринос раду Консултативног већа европских судија (ЦЦЈЕ) које је током 2007. припремало и у новембру 2007. усвојило Мишљење број 10 о судским саветима. Мишљење ЦЦЈЕ о судским саветима усвојено је, дакле, касније од мишљења Венецијанске комисије и представља најпотпунији и најрелевантнији скуп европских стандарда о судским саветима. У њему је наведено (параграф 19): “Према ставу ЦЦЈЕ-а такав мешовити састав имао би своје предности јер би се тако, с једне стране, избегавало стављање у први план властитога интереса, властите заштите и постављање на положаје страначких пријатеља и присталица, а с друге би се омогућавало одражавање различитих ставова у друштву те се на тај начин судству осигурао додатни извор легитимности. Међутим, чак и ако је реч о мешовитом саставу, функционисање Судског савета не сме ни у којем случају упућивати на уступке међуделовању парламентарне већине и притиску извршне власти те мора, како би могло штитити вредности и основна права судског састава, бити сасвим неподређено интересима политичке странке.” И даље: (параграф 23): “Могући чланови Судског савета, судије и/или други чланови који нису судије, не смеју бити активни политичари, чланови парламента, чланови извршне или управне власти. То другим речима значи да ни председник (шеф) државе, ако је председник владе, те ни један министар не могу бити чланови Судског савета. Свака држава мора донети посебна законска правила у тој области.” И Венецијанска комисија је нагласила да чланови парламента неће бити чланови у Судским саветима (параграф 32). Дала је предлог да се дода алтернатива Нацрту Правне анализе тако што ни министар правде (представник извршне власти) неће бити члан Савета.

13. Наведеном изменом надлежности Високог савета судства значајно би се допринело независности судске власти и судија посебно на свођење политичког и других екстерних утицаја на друштвено прихватљив ниво.

На начин наведен у предлогу за допуну одредбе би се значајно допринело смањењу тзв. колизионих норми, потреби екстензивног тумачења права у ситуацији недостајућих норми, правилном тумачењу права, а тиме и предвидивости правде и уједначености судских одлука у циљу једнаке доступности правде свим грађанима и контексту установљене примене правила о терету доказивања.

Своје прилоге и додатни материјал можете послати уз овај обазац.